sine ja selge wiis juhhatas peâlikkuid sedda ammetit temma kätte uskuda, liati, et ta kirjotada moistis. Woib kül olla, et temmal ka teiste ees, ennam ônne olli, ja et wagga wannematte palwed sedda ônne saatsid; sest seâl olli mitto teine weel, kes ühtegi alwem temmast ei olnud. Agga keik ei woi ühtlase tousta, ja ôige innimenne sepârrast ikka au-wâârt on, kui ta ka maddalama kohha peâle jääb — Igga Ülesem, ja iggaüks auustawad tedda.

Ni mitto au-tükkid nüüd Willemi munderi peâl seisid, ni mitmes lahhingis olli temma olnud — ilma nendeta, mis weiked taplemissed ollid. Agga kohhe essimesses lahhingis raiuti temma palle sisse — ônneks nenda, et ta muud wigga ei sanud, kui sedda armi, mis tedda weel priskemaks teggi. Kolmandama lahhingi pârrast tôstetti tedda au-risti kandjaks, sest seâl ta, kui wannem seârsand, wägga süddamik olnud. Agga selleşamma lahhingi sees sai ka temma kässt nenda hawatud, et ta ennam ei woinud sõa asja peâle jâda. Sepârrast parrandati essite temma hawad ârra, ja siis jäi temmale wannema seârsandi palk, ning se rahha, mis au-rist, aasta kohta, kannab, ello aiani; ning selle peâle tehti temmale kirja, mis sedda kinnitas, ja temma tenimisse trunst kulutas.

Agga et nüüd juhtus, et Willemi endise moisawannema poia poeg, kelle jalla läbbi selleşamma lahhingi sees, hobbone alt mahha lastud, piddalis temmaga tuttawaks sanud, ja ni kauaks kojo tulla lubba sai, kui ta jalg piddi ârra parrandama, siis olli ta Willemit omma seltsi wotnud. Sedawisi Willem siis omma male jälle taggasi sai, ja mis temmale willetsusseks nâitis juhtuwa, andis temmale nüüd mõnnusat ello, nenda kui kirjotud on: „meie teame, et keik heaks tulleb neile, kes Jummalat armastawad, ja temma ennepetud nou läbbi on katsutud.“ Sest kohhe teisel pâwal olli ta omma endist wanna prauat terretama läinud, ja se kihlas tedda isse Lisoga ârra.